

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ

21 Μαΐου 2006

Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος (Ίω. δ' 5-42)

Εἶναι ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες φορὲς ποὺ ὁ Χριστὸς ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο κάποιο ὑλικὸ ἀγαθό. Ὅπως σ' αὐτὴ τὴν συνάντησή Του μὲ τὴν Σαμαρείτιδα στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, κατὰ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννη. Τῆς ζητεῖ νὰ τοῦ προσφέρει τὸ νερό· «δός μου νὰ πιῶ». Ζητεῖ τὴ βοήθειά της μὲ τὴν προσφορὰ τοῦ νεροῦ γιὰ νὰ ξεδιψάσει.

Ἐτούτη ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Χριστοῦ ἔχει μιὰν ἰδιαίτερη σημασία καὶ ἐκφράζει ἕνα σοβαρότατο λόγο. Ἡ ζήτηση τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν Χριστό, δὲν σημαίνει πὼς ἔχει ἀνάγκη αὐτοῦ τοῦ ὑλικοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ γίνεται γιὰ νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀνθρώπους νὰ Τοῦ προσφέρουν ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ποὺ ἔχουν ἀνάγκη στὴν καθημερινότητά τους.

Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ἐνέργειά Του αὐτὴ ζητεῖ «τὸ ἔλασσον» τὸ λιγότερο, γιὰ νὰ προσφέρει τὸ «μεῖζον», τὸ μεγαλύτερο, δηλαδὴ τὰ δῶρα Του, τὰ ὁποῖα συγκροτοῦν τὴν ζωὴ καὶ τὴν διατηροῦν. Γιατὶ Αὐτὸς μονάχα μπορεῖ νὰ δώσει, νὰ προσφέρει αὐτὰ τὰ οὐράνια δῶρα. Ζητεῖ τὸ γῆινο νερὸ γιὰ νὰ ξεδιψάσει τὴν ἀνθρώπινη δίψα καὶ προσφέρει «τὸ ζωντανὸ νερό, ποὺ εἶναι ἱκανὸ νὰ κατασιγάσῃ γιὰ πάντα τὴ δίψα τῶν ἀνθρώπων». Ἔτσι στὴν προσφορὰ τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ὁ Χριστὸς ἀντιπροσφέρει «τὸ μέγιστο, τὸ αἰώνιο νερὸ, ποὺ δὲν στερεύει ποτέ». Τὰ οὐράνια δῶρα Του, «ποὺ ἔχουν τὶς διαστάσεις στὶς ἀσύλληπτες κι ἀπίθανες, ποὺ μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συλάβῃ...».

Ἡ πράξη αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀκόμη χαρακτηῖρα ἀντιεγωϊστικό. Ὁ Χριστὸς δὲν ἐμφορεῖται ἀπὸ ἐγωϊσμὸ ὅτι δηλαδὴ μόνον Αὐτὸς μπορεῖ νὰ δίδει. Δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ φαίνεται πὼς Αὐτὸς μόνον εἶναι ἱκανός. Γιατὶ τότε ταπεινώνει τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν, νὰ προσφέρουν. Καὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν, ἀφοῦ δὲν ἔχουν κάτι δικό τους. Τὰ πάντα ἀνήκουν στὸ Θεό.

Μὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ δώσουν στὸ Χριστὸ κάτι ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Κι αὐτὸ τοὺς δίδει μεγάλη χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση, ὅτι κι αὐτοὶ μποροῦν νὰ δίδουν στὸν Χριστὸ ἔστω καὶ ἂν αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ δικά Του.

Ἄλλωστε στὴ θεία Εὐαχριστία τὸ λέμε ξεκάθαρα. Λέμε λοιπὸν πὼς προσφέρουμε τὰ δικά Του ἀπὸ τὰ δικά Του. «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν Σὺ προσφέρομεν...» Κι αὐτὸ εὐχαριστεῖ τὸν Χριστὸ

γιατί δίδει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἄνθρώπους νὰ Τοῦ προσφέρουν ὡς ἀδελφοί Του, πλασμένοι κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωση δική Του.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν δέχεται τ' ἀνθρώπινα δῶρα, ποὺ προσφέρονται μὲ ἀγάπη. Ἐστὼ αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Ἐτσι δὲν νοιώθουν ταπεινωμένοι, ἀντίθετα εἶναι εὐτυχεῖς γιατί μποροῦν νὰ προσφέρουν αὐτὸ τὸ λίγο καὶ τὸ μικρό. Κι' αὐτὸ τὸ λίγο καὶ τὸ μικρό, ποὺ προσφέρεται μὲ ἀγάπη, ὁ Χριστὸς τὸ κάνει μεγάλο καὶ πολὺ.

«Μονάχα ὁ ἄκρατος ἐγωϊσμὸς ἔχει τὴν ἀποκρουστικὴ ἀπαίτηση ν᾿ εἶναι μονάχα δότης». Ὁ Χριστὸς ὅμως, ποὺ λειτουργεῖ ὀλωσδιόλου ἀντίθετα, ὄχι «μονάχα δέχεται τ' ἀσήμαντα δῶρα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ζητεῖ τὸ ἐφήμερο, γιὰ νὰ ἀντιδωρίση τὸ αἰώνιο». Ὅπως ἔκανε μὲ τὴν Σαμαρεΐτιδα· ζητεῖ νερὸ καὶ προσφέρει τὸ νερὸ τὸ αἰώνιο.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Γιατί ὁ Χριστὸς δὲν μονολογεῖ στὴν ἀγάπη, μὰ διαλέγεται μὲ τοὺς ἀδελφούς Του, σ' ἓνα διάλογο «ὑψηλοῦ τόνου καὶ ὑψηλῆς πνοῆς». Δηλαδή δίδει τὴν ἀγάπη Του καὶ παρέχει τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀνθρώπους ν' ἀπαντήσουν μὲ τὴν δική τους ἀγάπη.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, βλάπουμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ νὰ ζητεῖ νερὸ ἀπὸ τὴν Σαμαρεΐτιδα. Νὰ «ζητιανεύει» τὴ βοήθειά της καὶ νὰ ζητεῖ τὴν παροχὴ ἑνὸς ὑλικοῦ ἀγαθοῦ. Ἐνῶ Αὐτὸς ὡς Θεός, τὰ ἔχει ὅλα καὶ τὰ ὀρίζει ὅλα. Ἄν κινήσει τὸ χέρι Του τὰ πάντα ὑπακούουν. Ὁ ἱερὸς ψαλμωδὸς Δαυΐδ θὰ ἀναφέρει σχετικὰ: «Ὅταν Ἐσὺ ἀνοίξης τὴν χεῖρα σου, θὰ σκορπίσης τόσα ἀγαθὰ, ὥστε τὰ σύμπαντα θὰ γεμίσουν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν εὐεργεσιῶν καὶ δωρεῶν σου». Ἐνῶ ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος θὰ περιγράψει τὸ γεγονός τῆς ἐπιπλήξεως τῆς θαλάσσης: «Σῶπα, βουβάθητι! Καὶ κατέπεσεν ὁ ἄνεμος καὶ ἔγινε μεγάλη γαλήνη στὴν θάλασσαν».

Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ ὀρίζει τὰ πάντα καὶ τὰ κατευθύνει, καταδέχεται νὰ ζητεῖ νερὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρία νὰ Τοῦ τὸ προσφέρει. Ἐτσι, αἰσθάνεται τιμημένος καὶ εὐλογημένος. Ὅτι μπορεῖ κι αὐτὸς νὰ ζεῖ τὴ χαρὰ νὰ προσφέρει τὸ πιὸ μικρὸ καὶ ἀσήμαντο.

Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μᾶς τιμᾷ. Καὶ μᾶς δέδει ὅλα τ' ἀγαθὰ Του πλουσιοπάροχα. Ὅλα τὰ δῶρα Του γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ταυτόχρονα δίδει εὐκαιρίες σὲ ἡμᾶς νὰ Τοῦ ἀντιπροσφέρουμε τὰ δικά Του πάλι μὲ ἀγάπη, τιμὴ καὶ σεβασμό. Καὶ εἶναι ὅ,τι καλύτερο καὶ ὠραιότερο, νὰ μάθουμε ὄχι μόνο νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Χριστό, μὰ καὶ νὰ Τοῦ προσφέρουμε τὸ καλύτερο, τὴν καρδιά μας.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]